

MÁSODIK FEJEZET

A bőkezű fiatalúr

Stephan melegen megszorította a kezem felszállás közben. Mindketten imádtuk ezt az érzést. Mindkettőnknek valami jót jelentett ez. Új helyeket. Új kalandokat. Hogy magunk mögött hagyjuk a rossz dolgokat. Szeretettel pillantottam rá, majd kinéztem a tőlem jobbra levő ajtó ablakán, csak hogy ne kelljen Mr. Cavendishre néznom.

Aztán mégis csak rápillantottam lopva, és egészen megdöbentett a változás, amit láttam rajta. Úgy ült ott, mint egy szobor, és a szeme olyan volt, mint a jég. Követtem a tekintetét, oda, ahol a lehajtható üléseink között egymás kezét fogtuk Stephannal. Eszembe jutott, hogy úgy nézhetünk ki, mint egy szerelmespár. Sokszor tűntünk annak, sőt olykor rá is játszottunk erre. A legközelebbi barátaink és Stephan partnerei kivételével mindenki úgy tudta, hogy együtt járunk. De attól, hogy Mr. Cavendish is erre következtethet, kényelmetlenül kezdtem érezni magam. Bár így sem értettem ezt a hirtelen hangulatváltozást. Még csak nem is ismertem azt a férfit.

Hamar elértük a tízezer láb magasságot. Az ezt jelző dupla *dingre* gyorsan felkeltem, és előkészítettem a meleg kéztörölköket, míg Stephan a szokásos bejelenténivalóit mondta el az utasoknak. Aztán odahajolt a hátamhoz, és olyan közel, hogy szinte már átölelt, a fülemből súgta:

– Nem bánnád, ha átmennék segíteni a turistaosztályra?
– kérdezte. – Majdnem tele vannak.

Zavartan néztem rá.

– Majd átmegegyek én, ha kiosztottam a kendőket. Most én jövök, nem?

Az volt a szokásos eljárás, hogy kisegítettünk a fő utastérben is, ha tele volt, az első osztály meg nem. Nyilván nem kellett két ember ahhoz, hogy öt utast kiszolgáljon, hiszen úgymint mind pihenni készültek. De ő volt az, aki a múltkor kisegített, így mindketten tudtuk, hogy most én jövök.

Egyszerűen megpuszilta a fejem tetejét, és megrázta az övét:

– Meg kell beszélnem Jake-vel a múlt heti ügyről szóló jelentést. Most ő van az első kocsinál, így beszélhetünk egy kicsit munka közben. Jó munkát itt elől! – mondta, és egyszerűen eltűnt.

Nagyot sóhajtottam. Most az egyszer tényleg szerettem volna hátul dolgozni. Egy kicsit megfeledezhettem volna Mr. Gyönyörűről, aki itt ült elől. De nem nagyon lármázhattam emiatt, így hát csak csináltam a dolgom.

Mr. Cavendish alig nézett rám, amikor átadtam neki a kendőt, majd be is gyűjtöttem tőle. De miért zavart ez engem ennyire? Nem akartam túl mélyen belebonyolódni ebbe a gondolatba.

Fölvettem az italrendeléseket, és gyorsan kivittem az első kört mindenkinek. Úgy tűnt, hogy az utolsó sorban ülő pár elég nagy piás, de a többiek csak vizet kértek, és közel voltak ahhoz, hogy elaludjanak. Csodálkoztam volna, ha a többségük már nem alszik, mire befejezem a felszolgálatot.

Kihúztam a kocsit, és sajtot, krékert és olívás bazsalikom-mártást kínáltam az utasoknak. Öt perc sem kellett hozzá, hogy az egész kabinnal végezzek. Mr. Cavendish néhány sajtot vett a kistányérjára, és vizet kért. A hátul ülő pár is evett

egy keveset, de a többiek nem kértek semmit, és már azelőtt elaludtak, hogy visszaértem volna a tálalóba.

Ahogy beszédtem a tányérokra, meglepve láttam, hogy még a hátul ülő koktélozó pár is elaludt. Rosszul ítélt meg őket; inkább olyan „iszunk néhányat, aztán elájulunk” típusúak voltak. Pedig biztos voltam benne, hogy még csak most fognak hozzá az ivászathoz.

Mr. Cavendish volt az egyetlen éber utas a kabinomban. Furcsán éreztem magam, hogy így egyedül maradtunk. A függöny el volt húzva a fő kabin felé, és az egész gépen elhalványodtak a fények.

A laptopján dolgozott csendben, és ébernek tűnt, mint akinek esze ágában sincs aludni. *Átdolgozza az éjszakát?* Elcsodálkoztam. Nem úgy nézett ki, mint aki szunyókálni fog, ha New Yorkba értünk. Nyilván állandóan dolgozott. A repülési időnk négy óra negyvenhárom perc volt, és most jártunk éjfél felé. Biztos valami sürgős elintéznivalója van, ha még csak nem is szunyókál egy kicsit a gépen.

Odamentem hozzá, és kissé lehajolva szólítottam meg, hogy ne zavarjam a többi utast, bár ők mind mögöttem ültek, míg ő az első sorhoz közel.

– Hozhatok még valamit önnek, uram?

Felszállás óta most először figyelt rám igazán.

– Kérdezhetek valamit, Bianca? – mondta kimért hangon. Kérdően néztem rá.

– Igen, uram. Mit tehetek önért?

Felsőhajtott, és a maga mellett lévő üres ülésre pillantott.

– Leülne egy percre, hogy beszélhessünk?

Idegesen pillantottam körbe, és nem tudtam, mit csináljak ebben a helyzetben. Szakmailag nem volt elfogadható, hogy leüljek mellé, de megkért rá; és valószínűleg ő az egyetlen, aki tudni fog erről.

– Üljön le, Bianca! Senki sem törődik velünk. – Szeret-

tem, ahogy kimondta a nevemet. Szerettem, és nyugtalan is lettem emiatt. Nem tudtam volna semmit sem felhozni ellene, de volt valami a hangjában, amitől túlságosan intimnek tűnt ez az egész.

Végül vettem egy nagy levegőt, és leültem mellé. Egy kicsit felé hajoltam, kezem az ölemben, majd idegesen lesimítottam valamit a sötétszürke szoknyámról. Mikor végre felnéztem rá, nyíltan megkérdezte:

– Együtt jár Stephannel?

Csak pislogtam néhány pillanatig, dermedten. Nem vártam ezt az érdeklődést, nem beszélve erről a nyers kérdésről. Aztán arra gondoltam, hogy az ilyen emberek olyan elfoglaltak, hogy nem jut idejük a köntörfalazásra.

– Nem, uram – válaszoltam, mielőtt még meggondolhattam volna a dolgot.

Miért mondom el ezt neki? – kérdeztem magamtól, még akkor is, amikor a szavak már elhagyták a számat.

Mohó büvölettel néztem, ahogy elegáns kezével felém nyúlt, és hosszú ujjával a csuklómat kezdte simogatni, körbe-körbe. Ránéztem az arcára, és már mosolygott. A mellem úgy hullámozott fel-le, hogy a szemem sarkából még én is éreztem a mozgását. A mellkasom erős volt, talán túlságosan is az, és kissé aránytalannak tűnt, ha kritikus szemmel néztem magam. Most hirtelen tudatára ébredtem telt mellemnek, ahogy látványosan föl-le mozogtak. A mellbimbóim szépen megkeményedtek, a lélegzetem elakadt.

Mintha csak olvasna a gondolataimban, a pillantása most először a mellemre esett. Voltak férfiak, akik csak a mellemet nézték és ahhoz beszéltek, de eddig ő pont az ellenkezőjét tette, amit nagyon üdítőnek találtam.

Odanyúlt a vékony nyakkendőszerűséghez, ami rajtam volt, és végighúzta rajta az ujját. Egy mély, morgó hangot adott ki a torkán, majd gyorsan visszahúzta a kezét.

– Jár valakivel? – kérdezte végül, a szemembe nézve.

Megharaptam az ajkam, és megráztam a fejem. A pillantása a számra esett. Olyan intenzíven nézett, hogy nem tudtam elszakadni tőle.

– Akkor jó – mondta.

„*Ez most komoly?*” – gondoltam kábultan.

– Nyilván aludni fog egy kicsit, ha beér a szállodába. Mikor szokott felébredni?

Úristen, ez aztán lényegre törő! Ilyet még nem láttam. Ez kilendített megszokott állapotomból. Mindig szépen elhessegettem a férfiakat, mielőtt még randizni hívhattak volna. Ez mindig bejött. Megóvott engem a kínos helyzetektől, őket meg a csalódástól. De most mit csináljak Mr. Cavendishsel? Szinte kényszerített, hogy őszintén válaszoljak, ha kérdezett valamit.

– Általában négy órát alszom, erre még elég lesz az éjszaka. Vasárnap kora reggel indulunk vissza Las Vegasba. Ha többet aludnék, másnap egész éjjel fent lennék.

Gondolkodott néhány pillanatig, majd megkérdezte:

– Akkor délben?

Bólintottam, és magamnak sem tudtam megmagyarázni, miért nem mondtam meg neki, hogy nem megyek el vele... vagy csinállok olyan dolgokat, amikre gondol.

– Küldök egy autót, és jöjjön el ebédelni! – folytatta. Vagyis, nem hívott randizni. Utasított. Miért esett olyan nehezemre nemet mondani neki? – Beszélünk kell! Van egy javaslatom.

A „javaslat” szóra, aminek számomra mindig is volt egy beteges mellékíze, végre magamhoz tértem. Megráztam a fejem, és ez visszazökkentett a normál kerékvágásba.

– Nem, Mr. Cavendish. Megtisztel, hogy bizonyos tekintetben érdeklődik irántam. De udvariasan el kell utasítanom. Én nem randevúozok senkivel.

Csak pislogott rám elhülten. Várt néhány pillanatig, mielőtt mással próbálkozott volna.

– Tulajdonképpen én sem randevúozok senkivel. Nem erre gondoltam.

Ez jó – gondoltam magamban, sebzett önbecsülésemet gyógyítgatva. – *Persze, hogy nem fog randevúzni velem.* Nyilván csak olyan haszontalan előkelőségekkel randizik, akik egyetlen napot sem dolgoztak életükben. Most már szerettem volna, ha folytatja, mert biztos voltam benne, hogy ezzel romba dönti az iránta tanúsított érdeklődésemet.

– Akkor mire gondolt? – kérdeztem, hűvösebb hangon.

A pillantása hirtelen átforrósodott, és ujjával ismét végigszaladt a keskeny nyakkendőmön. Le kellett pillantanom, hogy ellenőrizzem, megkeményedő mellbimbóim nem ütöttek-e át a blúzomon és a kabátomon.

– Azt hiszem, ön nagyon illik hozzám. Sőt, biztos vagyok benne. Jöjjön, ebédeljen velem, és akkor meglátja! És ha még akkor sem érdekli a dolog, természetesen békén hagyom. De megígérhetem, hogy érdekelni fogja. Nagyon jól fogok önnel bánni, Bianca. Én egy bőkezű ember vagyok...

Felemeltem a szabad kezem, és ezzel vége volt a beszélgetésnek. Egyrészt kissé rosszul lettem ettől, másrészt izgatott voltam, és a kettő keveréke nagyon zavarba ejtett.

– Kérem, elég volt! – mondtam keményen. – Semmi ilyesmi nem érdekel, higgye el! Nem tudom, milyen benyomást tehettem önre, de én nem vagyok szerencsevadász. Nem kérek a bőkezűségéből. Nem kérek öntől semmit. Van a másik oldalon egy lány, aki jobban megfelelne önnek. Szívesen ideküldöm őt, ha annyira beindult, hogy minden nőnek pénzt ajánl! Vagy bármit, amire gondolt. De abban biztos lehet, hogy nem olyan lány vagyok, akit keres!

Megpróbáltam felállni, de nem engedte el a csuklóm.

Visszahuppantam az ülésre, és a kezére néztem, amivel fogva tartott.

– Egyáltalán nem úgy értettem, Bianca. Semmiképp sem akartam ilyen... tapintatlan lenni! De nagyon, nagyon vonzónak tartom önt, és nagyon örülnék, ha kezdhetnénk egymással valamit! – Forrón és charme-osan nézett rám, úgy, hogy az szinte ellenállhatatlan volt. – Ebédeljen velem, és akkor hosszabban is beszélhetünk erről, csak ketten!

Ahogy befejezte a mondatát, elengedte a csuklóm.

– Köszönöm, nem, Mr. Cavendish!

Felálltam, és visszamentem a tálalóba, és egy nyugodt mozdulattal behúztam magam mögött a függönyt.

Mélyeket lélegeztem, számoltam magamban, és megpróbáltam elnyomni a nyugtalanságomat, amikor megláttam, hogy bejött utánam. Épp kinyitottam a számat, hogy megmondjam neki, hogy elég, amikor megcsókolt. Éhes, elszánt csók volt ez, amelyet eddig még sohasem éreztem. Talán ezert nem tudtam, hogy mit is válaszoljak rá. Csak álltam ott kővé dermedten, csak a szám lágyult meg a csinos szája érintésétől. Milyen igazságtalan, hogy ezt is tudja, ezt a részegítő csókot! *Biztos az égvilágon mindenben ilyen jó* – hasított belém a réműlet. A nyelve végigsimította belül a számat, és én csendesen felnyögtem.

– Szívd magadba a nyelvem! – utasított durván, mikor hátrább húzódtam, hogy levegőt vegyek. Kész voltam. Még sohasem csináltam ilyet. De hiába próbáltam ellenállni, mégis engedelmeskedtem neki, és lágyan, majd keményebben szívtam a nyelvét. Felnyögött, és lassan nekem nyomult. Pontosan éreztem őt, mert a testem érzékenyebb volt, mint eddig bármikor. Hasamon éreztem az erekcióját, és ettől hátrább húzódtam.

– Érints meg! – parancsolta, mire felnéztem rá.

– Hol? – kérdeztem vággal teli, rekedt hangon.

– A mellemen és a hasamon! Érints meg mindenütt, ahol szeretnéd, hogy téged megérintsenek!

Engedelmeskedtem. Megfogtam a tenyerembe illeszkedő izmot a mellbimbója körül, és gyúrni kezdtem, mintha egy női mell lenne. A száját figyeltem, ahogy végignyalta az ajkát, és bólított, hogy folytassam. Az egyik kezem lesiklott az izmos hasára. Mindenütt kemény és feszes volt, ahol megérintettem. Megsimogattam a karját, sokkal vastagabb és izmosabb volt, mint gondoltam. Olyan elegánsnak tűnt az első pillanattól fogva, hogy alig hittem el, hogy ilyen keménykötésű lehet. Biztosan órákat edz naponta, hogy ilyen legyen. Fenyegetőnek éreztem ezt. És nagyon beindultam tőle.

A mellén és a hasán kigombolt néhány gombot az ingén.

– Érintsd meg a bőröm! – mondta nyersen. Engedelmeskedtem, de a lényem egyik része azt mondta, hogy *a francba, mit csinálok én itt?* Mégis, annyira természetes volt, hogy csináltam! Jól éreztem magam tőle. Próbáltam mindkét kezeimet becsúsztatni az inge alá, de az egyiket megfogta, és finoman kihúzta. Simogattam a kemény, forró bőrét. Szórt nem éreztem rajta, és azon gondolkodtam, hogy vajon gyantázza-e. Olyan sima volt.

Megfogta és megcsókolta a kezem, majd odatette a vállára. Néztem a saját kezem, ahogy lefelé vándorolt a testén, egyenesen az ágyéka felé. Hirtelen megragadtam a férfiaságot a nadrágján keresztül, mire felnyögött, és gyorsan eltolta a kezem. A fogait kivillantva, teli szájjal rám vigyorgott, mégis fájdalmas volt az arckifejezése.

– Ne itt! Ne most! Először ágyban szeretném veled!

Hátralépett, biztonságos távolságba. Begombolta az ingét, rendbe szedte a ruházatát, miközben engem nézett. Előhúzta a telefonját.

– Add meg a számod!

Próbáltam fölrázni magam. *Mit csinálok?* Nem akartam

vele belebonyolódni egy ilyen ügybe. Ezt biztosan tudtam. Mégsem *éreztem* ezt abban a pillanatban. Megráztam a fejem.

– Nem – mondtam eltökélten. Őszintén meglepődött a válaszomon, aztán elcsodálkozott. Ettől bedühödtem. Addig hátráltam, míg a fenekem hozzáért a gép ajtajához. – Ez engem nem érdekel. – A hangom magabiztos volt.

Zsebre vágta a kezét, és lazán nekitámaszkodott a pultnak. Nyelvével végigsimította a fogait. *Élvezi ezt*, gondoltam, minden felháborodás nélkül. *Az, hogy valaki nemet mond neki, olyan különleges dolog, hogy szórakoztatja.* Egész jókedvűen szólalt meg.

– És egy kávé? Az elég semleges dolog? Add meg a számod, és iszunk valahol egy *kávét*.

Megráztam a fejem.

– Köszönöm, nem. – Kezemmel a köztünk levő tér felé legyeztem. – Én nem szoktam ilyesmit csinálni. Egyszerűen nem érdekel.

Szája sarka cinikus kis mosolyra húzódott. A mellemre pillantott, ami föl-le mozgott izgalmamban. Végül én is odanéztem, és rémülten láttam, hogy a kemény mellbimbóim még a három réteg ruhán is kidudorodnak.

– A térdemre fektetek minden alkalommal, amikor hazudsz nekem, Bianca! – Csendesen mondta, de volt benne valami veszélyes él.

Egy pillanatra rövidzárlatot kaptam, az állam leesett. *Viccel. Vágy nem?* Az egész testem megfeszült erre a mondatra, és tudtam, hogy inkább a vágy, és nem a rémület az, amitől remegés fut végig rajtam.

– Tudja, én nem vagyok benne az ilyesmitben, úgyhogy nyilvánvaló, hogy nem illünk össze.

Az ujját úgy húzta végig a nyakkendőjén, ahogy korábban az enyémen.

– Most nem tudom, hazudtál-e, vagy egyszerűen csak nem tudod, milyen élvezetes lehet az „ilyesmi”. És hogy mennyire illesz bele. Én megmutathatom neked. Szeretném megmutatni neked. Ha végeztem, jobban fogom ismerni a tested, mint te magad, és könyörögni fogsz érte. Tested minden porcikája aláveti magát nekem, még akkor is, ha most kikoszarazol. Komo-lyan mondod, hogy nem leszel nedves arra a gondolatra, hogy egy ágyban teljesen aláveted magad nekem?

A kérdéstől össze kellett szorítanom a lábam, de az áruló testem nem fogja felülbírálni az elhatározásomat! Látszott, hogy tudja, mit csinál, melyik gombot nyomja meg rajtam, hogyan irányítson engem szexuálisan. De pontosan ez volt, amit nem akartam. *Nem igaz?*

Míntha olvasott volna a gondolataimban, vagy inkább az arcomon megjelenő érzésekből. Elvigyorodott.

– A fenekelésre értettem, Bianca. És az alárendeltségre. Hamar meg fogod tanulni, hogy én mindig azt mondom, amit gondolok.

– Kérem, hagyja el a helyiséget, Mr. Cavendish! Nem fogom megváltoztatni az elhatározásomat.

Előhúzta a tárcáját, és anélkül, hogy egy pillanatra is levette volna rólam a szemét, kivett belőle egy névjegykártyát. Az arcomhoz érintette, majd lecsúsztatta az államra, majd tovább, a nyakamra. Megborzongtam, ahogy elérte a kulcs-csontomat. Volt egy kis zseb a zakómon a jobb mellem fölött, oda csúsztatta be a kártyát.

– A hátoldalán lévő szám a mobilom. Szeretnék hallani felőled. Bármikor. Éjjel vagy nappal.

Csak álltam ott meredten, míg el nem hagyta a tálalót, és vissza nem tért a helyére.

Még mindig ott álltam, és próbáltam mélyeket lélegezni, mikor Stephan lépett be, jó harminc perc távollét után. Kíváncsian nézett rám, ahogy behúzta a függönyt.

– Jól vagy, Boglárkám? – kérdezte óvatosan. Egy kissé elmosolyodtam a vicces név hallatán, amit még akkor adott nekem, amikor tizennégy éves szökevények voltunk mindketten. Ettől mindig mosolyogtam, és pontosan ezért használta.

Bólintottam. Majd egyszer elmesélem neki ezt az egész Mr. Gyönyörű fiaskót, de nem most. Vagy nem ezen a héten.

– Mit gondolsz Mr. Cavendishről? – kérdezte óvatosan, sőt ártatlanul. Túlságosan is ártatlanul. A szemem összeszűkül, ahogy ránéztem.

– Beszéltél vele?

Valami se igen, se nem mozdulatot tett a fejével. De csak akkor szokta ezt csinálni, amikor a válasz igen.

– Úgy látom, nagyon felbolygatott. Meghívott valahová, vagy ilyesmi?

Csak bámultam rá.

– Miért? Mit mondott?

– Elmész vele? – kérdezett vissza keményebben.

– Persze, hogy nem! Tudod, hogy nem randevúzok. Mi ütött beléd?

Megvonta a vállát, de még mindig megjátszottnak tűnő ártatlansággal.

– Egyszer el kell kezdened, Boglárka! Egy gyönyörű, fiatal nő nem teheti meg, hogy a végtelenségig *nem jár senkivel*. És ennél a fickónál nem nagyon lesz jobb! Nekem jó érzéseim vannak vele kapcsolatban – intett Mr. Cavendish felé.

Nekiszegeztem az ujjamat.

– Ilyet még egyszer nem csinálunk! Egyáltalán nem muszáj, hogy *mindenki* járjon valakivel. Én nem szólok bele az életedbe, te se szólj bele az enyémbe!

Mindkét kezét fölemelte a megadás jeleként.

– Csak egy baráti tanács volt, Bee! De most hagyjuk! Tudod, hogy nem bírom, ha mérges vagy rám!

Én aztán igazán szívesen ejtettem a témát. Szorosan megölelt.

– Szeretlek, Bee! – mormogta a hajamba. Így mutatta ki a gyengédségét. Így fejezte ki a szeretetét és így keresett megnyugvást. Ez nem az én utam volt. Nem is ment volna senkivel, csak vele. Visszaöleltem.

– Én is szeretlek, Steph!

Az út hátralevő része pont olyan lassan telt, mint ahogy azt vártam. A vörösszem-járatok nem tartoztak a kedvenceim közé. Szerettem, ha mindig van valami dolgom. Ezek viszont csak arról szóltak, hogyan tudom agyonütni az időt. Még Mr. Cavendish is szunyókált, amikor ellenőriztem a kabint. Egy ideig néztem, ahogy alszik. Egészen elbűvölt, hogy alvás közben láttam egy ilyen nyughatatlan embert. Szinte túl szép volt így, hogy nem volt az arcán semmi feszültség. Hosszú, fekete szempillái sötét árnyékokat vetettek az arcára, még a félhomályban is. Elnéztem volna egész éjjel. Nehéz volt, de mégis kimondtam ezt magamnak. És rettentően szerettem volna megérinteni. Egy rakoncátlan hajtincs az arcába lógott. Szerettem volna visszaigazítani, és az ujjaim között morzsolgatni a haját. Nem kis sajnálattal gondoltam végig az összes részletét, amit szerettem volna megérinteni, de ezt én sohasem fogom megengedni magamnak. A pillanat elszállt, és én eldöntöttem, hogy továbblépek. Mikor rájöttem, hogy itt az ideje előkészíteni a kabint a leszállásra, kirángattam magam a nevenséges ábrándozásomból.

Mikor derékszögbe állítottuk az üléstámlákat, észrevettem, hogy megint őt nézem. Még mindig szunyókált, és én nem tudtam máshova nézni, még akkor sem, amikor kinyitotta a szemét, és álmosan pislogott néhányat. Pillantása hamar rám talált, és az álom is kiszállt a szeméből, ahogy a szemembe nézett. Semleges kifejezést öltöttem magamra. Végül megtörttem

a pillanatot, és inkább Stephanra néztem. Ő is engem nézett, furcsa pillantással.

– Tetszik neked! – súgta, hangjában nem kevés döbbenettel.

– Ne csináld! – Ennyit voltam képes kinyögni válaszul!

HARMADIK FEJEZET

A nyugtalanító férfi

A JFK-New York beszállóhidja más volt, mint a McCarran-Las Vegasé, így az összes utasnak az első ajtón, az első osztályú kabinon keresztül kellett elhagynia a gépet. Ez azt jelentette, hogy villámgyorsan fel kellett adnom az utasokra a zakót, hogy az első osztályon utazóknak ne kelljen várniuk a kiszálláskor.

Udvariasan bólintottam Mr. Cavendishnek, mikor átadtam a zakóját.

– Legyen szép napja, Mr. Cavendish!

Egy bosszús pillantást vetett rám.

– Kérem, hívjon Jamesnek! – mondta, mintha szidna. Közelebb hajolt, és egyenesen a fülembe mondta: – Kettesben viszont nyugodtan hívhat Mr. Cavendishnek! – E nyugtalanító mondatok után egyszerűen elsétált.

Stephan kérdően nézett rám, mikor odaálltam mellé az ajtóba, hogy elköszönjünk a távozó utasoktól.

– Mit mondott? – kérdezte nem titkolt kíváncsisággal. – Ahogy rád nézett, meg aztán, ahogy te néztél rá!...

Megráztam a fejem.

– Ne tudd meg...

Végigcsináltam a szokásos kiürítési rutint, de mintha ott se lettem volna. Valahogy furcsán éreztem magam ennek a férfinak a közelében. Mintha elvesztettem volna a saját nor-